

ΣΤΑ' ΑΟΡΑΤΑ

Γιατί νά μοιάζης τόσο τοῦ παιδιοῦ μου τοῦ σκοτωμένου ;

Σὲ φοβοῦμαι καὶ σὲ χαίρουναι, καλὸ μου.
Μὲ τρομάζεις καὶ μὲ ἡσυχάζεις.

Ποιὸς ξαίρει τί γίνεται στὰ γνωστα τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου ; Τί γίνεται στὰ ἄρατα μέσα, ὅπου μπορεῖ νὰ νταλλάζονται πνοές, ματιές ; Ἴσως καμιά στερνὴ θέλησή του νὰ σ' ἔστειλε πρὸς ἐμένα, χρυσό μου.

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

1. Η ΑΝΟΙΞΗ

(Ἐργαστοῦ)

Νά ! τὰ δέντρα τὼρ' ἀνθίζουν,
Κελαρδοῦνε τὰ πουλιά,
Κι ὅλ' οἱ κάμποι μιὰ χαρὰ
Ἀρχινοῦν καὶ πρασινίζουν.

Μὰ φοβοῦμαι δὰ πολὺ
Μέσ' στοὺς κάμπους νὰ πατήσω,
Μήπως λάχει καὶ ξεσκίσω
Τὸ καινούργιο τους χαλί.

2. ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

(Τοῦ Flaisillen)

Ψιλὴ βροχούλα στάζει σιγαλά,
Κι ὅσο πηγαίνει ἡ μέρα καὶ μικραίνει,
Καὶ πάντα ὁ ἥλιος τώρα πὺθ δειλά
Μὲ τίς χρυσές ἀχτίδες μᾶς θερμαίνει.

Χτὲς εἶδα δυὸ τριαντάφυλλα νὰ νθοῦνε,
Ἐκεῖ πού καὶ τὸ δάσος ἀρχινᾷ
Ἐλὰ νὰ πάμε κεῖ πρὶν μαραθοῦνε,
Θέ νά ναι δίχως ἄλλο τὰ στερνά.

3. ΔΙΑΚΟΝΙΑΡΗ ΑΓΑΠΗ

(Τοῦ Storm)

Ἀχ ! ἄσε με βουδὸς νὰ στέκω ἀγνάντια σου,
Καὶ στή δικιά σου νὰ κρεμιέμαι τὴ ματιά.
Εἰς' ὅλο νιότη, κι ἄπειρα τὰ κάλλη σου,
Μέσ' ἀπ' τὰ μάτια σου γελᾷ καὶ ἀρχοντιά.

Καὶ γώ, τόσο φτωχὸς καὶ κουρασμένος πιά,
Δὲν ἔχω τίποτα, πού νὰ τραβήξει ἐσένα.
Ἀχ, καὶ νᾶμουν ἓνα παιδί βασιλιά,
Κ' ἓνα κορίτσι ἐπὶ τοῦ δρόμου ἀπ' τὰ χαμένα.

ΣΙΝΑΜΣΙΑ

✻ ✻ Ο ΠΡΑΜΑΤΕΥΤΗΣ ✻ ✻

Καὶ τὸ βραδὺ καὶ πᾶς αὐγὴ
Μαριώ μου, ὡς πιάνει καὶ χαράζει,
Κάθε φωνή μου πού θὰ βγεῖ,
Ξαίρεις τί λέει καὶ τί σοῦ κρᾶζει.

Μὲ τὴ βροχή, μὲ τὸ χιονιά,
μ' ἀνεμικές καὶ μὲ λιπύρια,
Κεῖ στοῦ σπιτιοῦ σου τὴ γωνιά :
—Τοῖτια, χασέδες καὶ ξεφύρια....

Ἐβγα νὰ δεῖς καὶ δὲν ξανάβρες
τόσο φτηνὰ ἀκριθὴ πρᾶματα,
Σπίθες πετοῦν, φωτιές καὶ λαῦρες
τὰ δυὸ γλαρά σου μαῦρα μάτια.

Μι' αὐγούλα μ' ἔκανες δικό σου,
Μ' ἀγόρασες, Μαριώ, στὴ φτηνία,
Ποτίζοντας στὸ λιακωτό σου
Βασιλικὸς καὶ δυόσμηρνια.

Καὶ πὰ δὲν ἔχω ἀναπαμό
Παίρνω γραμμὴ γραμμὴ τὰ σπύτια
Μαριώ, μὲ μπλέκουν στὸ λαμό
—Κλωστές, μετάξια καὶ σειρίτια....

Ἐχω γιὰ σέν' ἂν μπιστευτεῖς,
μύρια λογάκια ροδοστάλαμα :
Κι ἂν εἴμ' ἐγὼ πρᾶματευτὴς,
Μᾶχω καρδιά πούν' ἀπὸ μάλαμα.

Καὶ πνίγω μέσα τῆς βαθεῖα
Καημούς, λαχτάρεις, μύριες ἔννοιες,
γιὰ μιὰ μονάχη σου ματιά :
—Χτένια, τσατσάρεις φύντισένιες....

Στ' ὀλανθισμένο σου μπαλκόνι
εἶναι δυὸ μέρες πού δὲν εἶδα,
τὸ λιόγεμα νὰ σοῦ χρυσώνει
τὴ μεταξένια σου πλεξίδα.

Κι ἄλλ' ἀπὸ μένα, τρισαλί :
Κι ἄλλοι μοῦ λέν στὴ γειτονιά σου :
Ἐπὶ ἡ φωλιά. Κι ἄλλο πούλ
πὺς ζγιαζεται νὰ ρθεῖ σιμά σου.

Ποιᾷ μαντήλια καλαμάτες,
τριαντάφυλλα, μαβιά φακίδια,
γιὰ τὴ ξανθὴ γαλανομάτες :
Γιὰ τὴ καρδιά μου μαύρη βπόλια.

ΛΑΥΡΑΣ